

A close-up portrait of a woman with long, wavy, light brown hair and a soft smile. She is wearing a red, off-the-shoulder top. The background is a plain, light color.

Hanka Zýková

*Karty v srdci,
srdce v kartách*

NAKUPUJTE
ČS

Hanka Zýková

*Karty v srdci,
srdce v kartách*

Hanka Zýková

*Karty v srdci,
srdce v kartách*

© Hana Zýková, 2012

Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2012

Photograph © Marie Votavová, 2012

Illustrations © Adriana Zýková, 2012

Cover & Layout © Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-54-1

Motto:

*Štěstí je ukryto v naší duši a myslí.
Ze srdce všem přeji, aby štěstí
vždy našlo cestu ven i zpátky.
Vždyť umět se smát, už to je štěstí.*

Věnování:

Tuto knihu věnuji svým dětem: Pětě, Davidkovi a Adriance. Také Jiříkovi a Honzíkovi.

Velice Vám za vše děkuji, nebyť Vás, nevím, jak bych to zvládla. Jsem si vědoma toho, jak to pro vás bylo mnohdy těžké období. O to víc si vážím toho, jak jste byli silní (víc než já) a podrželi mě, když mi docházely síly (což bylo skoro pořád).

Vždy tu pro Vás budu.

S láskou a úctou Vaše mamka

Prolog

Cesta k napsání druhé knížky byla velmi dlouhá. Nebylo to proto, že bych se někde toulala. Bohužel pro mne se na mé cestě životem objevilo najednou mnoho překážek. Nešly obejít, přeskočit, podlézt – nešlo nic. Pokaždé jsem se musela zastavit a přemýšlet, jak jít dál. Zlé období trvalo skoro tři roky. Nakonec jsem vše překonala – jsem zpátky a se mnou přichází druhá knížka.

Dnes říkám – asi to tak vše mělo být, abych měla o čem psát...

Příběhů, o kterých mohu psát, je mnoho. Někdo nebo něco rozhodlo, abych se s vámi podělila také o ten svůj.

Když už si myslíte, že není žádné cesty, není kudy se vydat, tak se nakonec objeví světýlko, které vám ukáže cestu. Ven z toho všeho.

Než začnete číst, ráda bych poděkovala za všechny krásné SMS, za všechna laskavá slova, za všechny projevy pozornosti. Velice si toho vážím a z celého srdce vám všem děkuji. V neposlední řadě děkuji také za vaši důvěru, která mne posunula k napsání této knížky.

Vaše Hanka Zýková

O třech bratřech

Jako tři rodní bratři vás budou provázet na vaší cestě.
Život, Osud a Čas.

Každý den si budou ruku v ruce vykračovat vedle vás a ne vždy to je a bude procházka růžovým sadem. Nejdříve se na začátku vaší cesty objeví první bratr – *Život*. Pak následuje druhý bratr – *Osud*. Třetí bratr není nikdo jiný než sám *Čas*. Tihle tři bratři jsou s vámi od začátku až do konce.

Opět záleží na vás, jak si s nimi poradíte nebo jak se s nimi poperete. Na rozdíl od tří sester – *Minulosti, Přítomnosti a Budoucnosti*, které by se neměly mezi sebou prát – bratři se mezi sebou perou. Přece to všichni známe – není den, aby se někdo z nás nepral se *Životem, Osudem nebo Časem*. Připadá mi, že *Život* je ten nejtěžší soupeř. *Osud*, jako by nechtěl zůstat pozadu, se tiše přidává, zato *Čas*, ten si křičí stále nahlas: „Chytí si mě!“

Jednou nad nimi zvítězíte vy, podruhé je výhra na jejich straně. Občas to bývá i remíza, která může být pauzou k nabrání dechu, a už se zase pokračuje v tom nikdy nekončícím maratónu zvaném: *Život, Osud a Čas*.

Což mi připomnělo jeden citát:

„Kdyby člověk očistil brány svého vnímání, každá věc by se jevila taková, jaká je – nekonečná.“

William Blake

Spousta citátů se krásně čte, ale udržet s nimi krok je mnohdy nadlidský výkon. Ať má člověk v životě jakýkoliv problém, začátek by měl být tam, kde chce pokračovat. Nemohu ani nechci třem bratrům křivdit.

Život – je krásný, život je úžasný, život je dar. Přesto platí: nic není zadarmo. Jako by nám život občas říkal: „Musíš si mě zasloužit. Tak něco dělej.“

Osud – je vrtkavý? Anebo je to „madam“ Štěstěna, která se rozhoduje podle nálady, zda vám štěstí pošle, nebo ne? Ať je to, jak chce, osud můžete občas nazvat Štěstěnou, která se na vás usměje a nabízí šanci. Například v podobě situace, kdy potkáte někoho, na koho jste již dlouho čekali. Říkáte si: „Je to osud, který nás dal dohromady...“

Nebo někam jdete a napadne vás: „To snad zařídil sám osud, abych se vydal nebo vydala tímto směrem“, protože tam možná najdete nápad či smysl, jak pokračovat.

čovat třeba v práci. Říká se, že nic není náhoda, osud to zařídí. Pak je na nás samotných, zda toho využijeme.

Čas – někdy mi připadá jak uspěchaný blázen, neukecáš ho ani nezastavíš. Sebe zastavit můžeš a někdy stačí nekoukat na to, jak veliká ručička honí tu malou. Přestože je neúprosný, dokáže být laskavým dobrákem, který hojí nejen rány.

Všichni dohromady tvoří ty tři nerozlučné bratry, kteří dávají i berou. Jako jsou v pohádkách tři přání, jejichž splnění si musíte zasloužit, tak i do vašeho bytí vstoupí tři bratři, o které se musíte starat. Nadávejte si na ně, perte se s nimi nebo je chvalte, ale nikdy, nikdy, nikdy to nevzdávejte. V životě totiž nebolí tolik viditelné rány, ty totiž vidíte, můžete je pofoukat, zašít, zalepit nebo převázat. Horší jsou ty neviditelné rány, které se pěkně v teplíčku drží uvnitř. Na ty existuje jediný lék, a tím je čas. Ne nadarmo se říká: „Čas zhojí všechny rány.“ Jistěže zůstanou jizvy, ale je na vás, zda je necháte vyblednout, nebo ne. I osud v podobě druhého bratra přispěchá na pomoc, když už si myslíte, že vás nic nečeká. Pak si řeknete: „Osud je mi nakloněn.“

Víme, že když se sluníčko schová za mraky, tak tam je, i když ho nevidíme. Jsou na té naší cestě chvíle, kdy

si myslíme, že tři bratři neexistují nebo na nás zapomněli, ale věřte: oni tu jsou a vždy budou. Přeji vám, abyste na ně nezapomínali, i když se vám občas schovají za mraky jako to sluníčko. Věčně tam nebudou. Někdy musí člověk projít více cest, než se vydá tím správným směrem.

První mezičas

Jak jste se již dočetli v prologu, vstoupila do mého života překážka, no ona to byla přímo srážka – s bolestí, smutkem a beznadějí. Zakončila to větou: „Co bude dál...???“

Klidně si nakráčela ke mně domů bez pozvání. Byla jak nezvaný host, se kterým jsem nemohla udělat nic, abych se mu vyhnula. Byla tu...

Cizí zahradník v mé duševní zahradce pustošil a pustošil... (vlastně se mi chce napsat „zahradnice“). Najednou přestalo vše růst a kvést, dokonce i plevel, který se objeví i v té nejlépe udržované zahradce, kamsi zmizel. Nebylo nic než pusto a prázdno. Zmizely i cestičky, kterými člověk kráčí od jedné kytky ke druhé. Snažila jsem se najít alespoň jednu cestičku. Když jsem konečně nějakou objevila, vzápětí ve mně nastal pocit, že ty ostatní cestičky, které tam byly, jako bych zavrhlá. Snažila jsem se tedy objevit další a další. Viděla jsem sebe sama, jak kráčím po všech těch cestičkách, až mi konečně došlo, že nejdu po žádné.

A jak to vše dopadlo?